

Erik Ansvang

# MAGI & METAFYSISKE KRÆFTER



VisdomsNettet

[www.visdomsnettet.dk](http://www.visdomsnettet.dk)

*Handwritten signature*

# Magi & metafysiske kræfter

Erik Ansvang



VisionsNettet  
[www.visionsnettet.dk](http://www.visionsnettet.dk)

# Magi & metafysiske kræfter

Af Erik Ansvang



## Overnaturlige kræfter

Åndsvidenskaben oplyser, at fortidens store civilisationer opnåede deres storhed, bl.a. fordi menneskeheden dengang kendte, kontrollerede og anvendte såkaldte overnaturlige kræfter. Dette postulat afvises kategorisk af naturvidenskaben, som fastholder, at de gamle kulturer var primitive i forhold til nutiden, og der kræves fysiske beviser for påstanden. Denne artikel er et forsøg på at bygge bro mellem åndsvidenskab og naturvidenskab, for meget tyder på, at de såkaldte "overnaturlige" eller magiske evner faktisk er beskrevet og bevidnet af mennesker med faglig kompetence. Når disse erkendelser ikke er blevet fulgt op af systematiske, naturvidenskabelige undersøgelser, skyldes det sandsynligvis, at de udgør en potentiel trussel mod det herskende naturvidenskabelige og materialistiske verdensbillede.

Måske er det vigtigt indledningsvis at pointere, at åndsvidenskaben ikke tror på eksistensen af overnaturlige kræfter, for det er ulogisk at forestille sig, at nogle kræfter skulle befinde sig *over* naturen. Men der findes kendte og ukendte kræfter i naturen, og de ukendte kalder naturvidenskaben for "overnaturlige" – og forskerne har en tilbøjelighed til at kategorisere det, man ikke kender og forstår som *ikke-eksisterende*. Hvis man anerkendte, at disse kræfter eventuelt eksisterede, kunne det medføre, at de seriøst kunne udforskes, kontrolleres og anvendes. Desuden ville det indebære en sandsynlighed for, at menneskeheden muligvis kendte, kontrollerede og anvendte disse kræfter i de gamle civilisationer, som havde en *ikke-materialistisk* opfattelse af naturen, mennesket og kosmos.

## Magi

Den samme problematik møder man i begrebet "magi". Når et fænomen får betegnelsen magi, skyldes det, at man ikke kender den *naturlige* forklaring på fænomenet, men det medfører selvfølgelig ikke, at fænomenet ikke har en naturlig forklaring. Menneskeheden kender den bare ikke på nuværende tidspunkt, og det åbner mulighed for, at man kendte forklaringen engang i fortiden. Den åndsvidenskabelige forsker C.W. Leadbeater gav klart udtryk for nutidens problem, da han sagde:

*"Det er en fejl at tro, at grænsen for ens egen opfattelsesevne også er grænsen for, hvad der kan opfattes".*

Den tibetanske mester Djwhal Khul bekræfter de gamle egypteres evne til fysisk skabelse ved hjælp af magiske evner, for han har sagt:



*"Jeg vil minde om, at i Egypten, hjemstedet for den gamle magi, var det magiske arbejde direkte koncentreret om at skabe fysiske virkninger og stoflige resultater, og at magikerens arbejde kom til udtryk i den imponerende skabelse af de gamle gigantiske bygningsværker, som i deres tavse og uberørte storhed tiltrækker sig arkæologers og rejsendes opmærksomhed."*

Alice A. Bailey: *The destiny of the Nations*, p. 118

Denne udtalelse fra en tibetansk mester har ikke store chancer for at blive taget alvorligt af nutidens forskere, men man ser heldigvis, at nogle af nutidens tænkere tager mod til sig, og udfordrer de anerkendte teorier. Eksempelvis kom professor i arkitektur ved Cairo Universitet, Ibrahim Sayed Karim, med denne dristige udtalelse:

*"I virkeligheden byggede faraonerne pyramiderne ved at ophæve tyngdekraften. Elektrostatiske ladninger og lydvibrationer blev brugt til at løfte og stable de enorme tonstunge stenblokke. Jeg har fundet disse informationer på to papyri – den ene i en grav for en arkitekt ved Karnak-templet – den anden i Louvre. Faraonerne kendte mange kosmiske kræfter, og de udnyttede dem til at nå deres videnskabelige mål. Denne teori bringer mange tidligere teorier om pyramidernes konstruktion i miskredit."*<sup>1</sup>

Udtalelsen blev mødt med en storm af protester fra andre forskere, men professoren forsvarede sig med sund logik, for han sagde, at det kan bevises, at de anerkendte teorier om bygningen af den store pyramide *ikke* er mulige, og han foretrak en teori, der måske er mulig, frem for en teori, der beviseligt er umulig.



### **Guder vandrede blandt mennesker**

Hvad er forklaringen på, at civilisationer, som man i nutiden opfatter som primitive og tilbagestående, kunne være i besiddelse af indsigt i og forståelse af kræfter, som man end ikke kender? De gamle egyptere forklarer det med, at "*guder vandrede blandt mennesker*". Åndsvidenskaben bekræfter, at højt åndeligt udviklede, oplyste og indviede mennesker engang var fysisk til stede i Egypten, og de stillede deres magiske evner til disposition for menneskeheden. Gennemsnitsmenneskets bevidsthed var naturligvis mindre udviklet end i nutiden. De indviede kunne angiveligt anvende materialisationsteknikker, hvor de bl.a. bearbejdede stenblokke ved hjælp af tankekraft. Denne teknik blev selvfølgelig ikke brugt til at skabe de millioner af tons sten, der krævedes for at bygge pyramiden, for det ville kræve enorm kraft og koncentration, men tankemanipulerede sten blev brugt i hjørner, samlinger og afslutninger, og resultatet kan bl.a. ses i det såkaldte daltempel foran Sfinksen (billedet). Sandsynligvis påvirkede man granittens molekylestruktur, og derved blev stenene gjort plastiske, og på denne måde kunne de formes efter tanken. Stenene kunne bogstaveligt "flyde" om hjørner og danne tætsluttende samlinger. I denne artikel skal der gøres et forsøg på at sandsynliggøre denne påstand.

---

<sup>1</sup> *Cairo Times*, 6.-19. august 1998



### **Levitation som løfteteknik**

Åndsvidenskaben oplyser desuden, at man kunne løfte tunge genstande ved hjælp af esoteriske teknikker, som menneskeheden ikke mestrer i nutiden:

*"Inden for åndsvidenskaben ved man, hvordan man skal ophæve eller vende op og ned på tyngdekraften, og det er klart, at alle levitationsfænomener let kan udføres med en fornuftig anvendelse af denne evne. Det var utvivlsomt ved hjælp af kendskabet til denne hemmelighed, at nogle af luftskibene i det gamle Indien og Atlantis kunne løfte sig fra jorden og gjort lette nok til at kunne bevæges og styres. Og det er ikke usandsynligt, at det samme kendskab til naturens finere kræfter hjalp de, som rejste de enorme stenblokke, der blev brugt i den kyklopiske arkitektur eller bygningen af pyramiderne og Stonehenge."*

C.W. Leadbeater: *Astralplanet*, s. 107

Disse oplysninger støttes af informationer, som lægen Viola Petitt Neal fik i sine natlige forelæsninger på indre bevidsthedsplaner. Hun fortæller:

*"Pyramiderne blev bygget af præsterne i Atlantis. Ved opførelsen benyttede de en levitationsmetode, hvor de gjorde brug af tankekraft og astral energi. Jeg har ikke fået at vide, hvordan det egentlig foregik".*

Viola Petitt Neal & Shafica Karagulla: *Gennem forhængen*, s. 243

Den kendte amerikanske clairvoyante forsker, Edgar Cayce (den sovende profet), der anvendte samme forskningsmetode som Viola Petitt Neal, fortæller det samme:



*"Den (pyramiden) blev bygget ved anvendelse af universelle love og kræfter, som får jern til at flyde på vand. Ved hjælp af de samme love overvindes eller neutraliseres tyngdekraften, og sten kan flyde på luft. Pyramiden blev derfor bygget ved hjælp af levitation, understøttet af sang og chanting, meget i lighed med de metoder druiderne i England brugte til at rejse deres store sten i en senere periode."*

Geoffrey Keyte: *The Hall of Records and Edgar Cayce*

### **Egypten var hjemstedet for den gamle magi**

Når man taler om magi i det gamle Egypten, er man nødt til at se nærmere på skaberguden Khnum. Khnum blev i de fleste tilfælde vist med menneskekrop og vædderhoved. Vædderen og de egyptiske guders vædderlignende hovedklædninger symboliserer de enorme skabende kræfter, som en skabergud er i stand til at udsende. Kraften indebærer, at guden både bogstavelig og i overført betydning målretter de makrokosmiske kræfter, der er skabt i Universet. Det samme gælder for mennesket i mikrokosmisk målestok, men her er energien vendt mod den mentale og åndelige påvirkning af både sind og stof.

Navnet Khnum stammer fra ordet "*Khnem*", som betyder "*at forene*", "*at sammenføje*" eller "*at bygge*". Evnen til at forene eller skabe syntese betragtede egypterne som en hellig alkymisk proces. Rødderne til ordet "*kemi*" eller "*chemi*" er "*chem*", som også stammer fra navnet på den egyptiske mysteriegud "*Khem*", der er identisk med skaberguden Khnum.

### **Fra sort stof til Guds lys**

Egypten hed oprindeligt "*Kemit*", som betyder "*den sorte jord*". "*Kemit*" blev senere til det græske "*Kemia*", som nu er omdannet til det nutidige ord "*Kemi*". Når egypterne kaldte deres land for "*Kemit*", er forklaringen – udover aflejringen af sort nilslam i forbindelse med den årlige oversvømmelse – at Egyptens civilisation var

planlagt til gennem forvandlingen fra sort jord eller mørkt stof at blive et tempel for det guddommelige lys. Khnum blev blandt andet kaldt *Khnum-Ra*, fordi han skabte lyset ud af mørket.



*Khnum*

Efter denne introduktion, er det nu hensigten at forbinde de gamle egypteres informationer og åndsvidenskabens oplysninger med seriøse erkendelser i nyere tid, og denne søgen efter svar fra nutidens eksperter fører til den svenske Drakenkonstruktør og civilingeniør Henry Kjellson.

# Den gamle magi i nyt lys

## Skabelse på grundlag af intet

Henry Kjellson hørte en dag et foredrag af østrigeren dr. Linauer, som fortalte om sine oplevelser i Tibet. Linauer havde, påstod han, med egne øjne set, hvordan tibetanerne skabte stof og genstande af tilsyneladende *intet*. Linauer havde været knyttet til det amerikanske filmselskab Metro-Goldwyn og var rejst til Kina for at oprette et kinesisk datterselskab. I løbet af de tre år, han arbejdede i Kina, lykkedes det ham at redde en kineser ud af en livsfarlig situation. Kineserens taknemmelighed var stor, og Linauer kom til at bo hos hans familie. Han blev efterhånden optaget i et hemmeligt broderskab og ved hjælp af dette broderskab fik han mulighed for at komme ind i Tibet.

Han kom til et kloster i den nordlige del af landet. I løbet af de foregående 300 år var det kun lykkedes fem vesterlændinge at skaffe sig adgang til dette kloster. Hvilket kloster, det drejede sig om, fik Henry Kjellson aldrig at vide under sin korte samtale med Linauer efter foredraget. Linauer gav imidlertid en del detaljer

om det eksperiment, han havde overværet. Han påstod også, at munkene havde fundet metaller, der er ukendte i Vesten. Munkene er desuden i stand til at skabe lydbølger, som de kunne bruge til at udrette helt utrolige ting. Den psykoanalytiske forskning er højt udviklet, og det samme gælder de astronomiske og astrologiske videnskaber, oplyste han. Linauer havde prøver på tre nye stoffer med sig hjem, og de kemikere, han henvendte sig til, var ikke i stand til at analysere dem.



*Henry Kjellson*

## Lydmagi

Linauer oplyste, at munke havde opført høje beskyttelsesmure eller -bjerge omkring Tibet ved hjælp af *lydbølger*. Til dette formål benyttede de to musikinstrumenter og to reflektorskærme. Det ene instrument var en kæmpestor vertikalt ophængt gongong med en diameter på 3,5 m, som bestod af tre koncentriske felter af forskellige metaller. Centrum var af rent guld og så blødt, at man kunne ridse i det med neglene. Det næste felt var en cirkelrund ring af rent jern, og det yderste ringformede felt var af en usædvanlig hård, elastisk, gullig bronze. Når tibetanerne slog på gongongen, skabte de en dump tone.

Det andet instrument var en oval skål eller muslingeformet båd, der var stillet en smule på skrå. Den var ca. 2 m lang og 1 m bred. Den var fremstillet af de samme mystiske metaller som gongongen og med strenge, der var spændt over kanten på den lange led. Instrumentet blev ikke betjent, men ved hjælp af det første instrument skabte det en slags uhørlige resonansbølger – fortalte tibetanerne. Begge

instrumenterne dannede sammen med de to skærme en trekant. Ved slag mod gongongen "materialiseredes" der et stof i en bestemt afstand fra opstillingen, og skabelsesprocessen dirigerede man ved hjælp af skærmene.



Linauer understregede, at det *ikke* drejede sig om hypnose, men at den konstruktion, han havde set blive skabt, var absolut virkelig. Det havde han forsikret sig om flere gange i løbet af en uges tid. En nærmere naturvidenskabelig forklaring på fænomenet har det ikke været mulig at give. Linauer selv vidste intet. Han fortalte bare, hvad der faktisk skete.

### **Ophævelse af tyngdekraften**

Linauer oplyste også, at tibetanerne var i stand til at opløse stof ved hjælp af lyd-bølger, omtrent ligesom det beskrives med Jerikos mure. De kunne endog skabe bølger eller vibrationer, der modvirkede og ophævede tyngdekraften. Med disse bølger kunne de gøre ting så vægtløse, at et enkelt menneske eksempelvis med lethed kunne flytte store tinstunge stenblokke. Tibetannerne vogter imidlertid omhyggeligt over deres hemmeligheder, for vesterlændingene – det ved tibetanerne – vil uden tvivl udnyttet dem til destruktive formål og ikke med konstruktive og kulturfremmende hensigter. Så vidt Linauer i den interessante samtale, som Henry Kjellson havde med ham.



### **De gik på vandet!**

Linauers oplysninger bekræfter delvis oplevelser, der er beskrevet af Baird Spalding i bogen *Teachings of the Masters of the Far East*. Det drejer sig om oplevelser under et ophold i Tibet i 1894. Baird Spalding deltog i en ekspedition med 11 deltagere. Ved en flod passerede omkring 50 tibetanske munke over – *gående på vandet* –

mens ekspeditionen måtte lede efter en bro flere kilometer derfra. Han så desuden, hvordan et hus blev opført af *intet* – hvordan der fra et enkelt brød blev skåret skive efter skive, uden at brødet slap op – hvordan der blev skabt levende billeder på en stor klippevæg – hvordan røvere, der overfaldt ekspeditionens lejr, blev skræmt på flugt af billeder af krigere til hest, som munkene skabte i luften omkring lejren – hvordan der dannedes is i et glas vand, som en af munkene holdt i hånden, idet der først blev dannet en lille isklump i midten, som derefter voksede, indtil den udfyldte hele glasset – hvordan stof i en munks hånd blev nedbrudt og tilintetgjort ved hjælp af tankekraft – hvordan planter dræbtes ved at blive tiltalt ... osv.



*Ekspeditionen blev projiceret på en klippevæg (rekonstruktion)*

Ekspeditionen så eksempelvis, hvordan der på en klippevæg blev projiceret levende billeder i farver, der viste situationer fra ekspeditionens rejse fra Indien og op ad Himalayas skråninger. Alt beskrives af Baird Spalding uden nogen form for dokumentation, og man får ingen forklaring på fænomenerne og heller ingen beskrivelse af, om man eventuelt brugte mekaniske hjælpemidler. Det er indlysende, at det kan have drejet sig om en form for hypnose – f.eks. da røverne så krigerne ride rundt om lejren. De levende billeder, der blev vist fra ekspeditionens rejse kan skyldes en kombination af telepati og hypnose. Om skabelse af billeder sagde en munk imidlertid til Baird Spalding:

*"I synes måske, at det er fantastisk, men det vil ikke vare længe, før jeres folk kan skabe billeder som dem, I har set her. Den eneste forskel vil være, at fænomenet hos jer vil blive skabt på mekanisk vis, mens disse billeder ikke skabes på denne måde."*

At tibetanske munke opøver og benytter mentale eller parapsyriske kræfter er dokumenteret af mange – bl.a. af A. de Riencourt i bogen *Gäst hos Dalai Lama* og af Heinrich Harrer i bogen *Sieben Jahre in Tibet*.



### Avanceret åndedræsteknik

I en bog har Philangi Dasa afsløret en del om, hvordan tibetanerne skaber deres mystiske mentale kræfter. Han beskriver bl.a. AUM- eller OM-åndingens teknik. Den udvikles tilbagetrukket og under meditation, og åndedræsteknikken stimuleres sandsynligvis af landets høje beliggenhed. Åndingen sker ved, at luften suges ind gennem munden og blæses ud gennem næsen. Forbrændingen i kroppen bliver ligesom stillet på vågeblus. Åndedrættet skal gøres gradvis langsommere og langsommere. Normalt ånder man – ifølge Shiva – 9 gange i minuttet. Under måltider og samtaler er åndingstallet 13,5, ved gang er det 18, under søvn er det 19, ved løb er det 25,5, og under samleje er det helt oppe på 40.

Da åndingstallet skal bringes ned under tallet 9, må alle bevægelser undgås. Man skal leve i cølibat, beherske sin

krop, faste, sidde stille og praktisere tavshed. Mange af munkene i de vesterlandske klostre afprøvede sikkert disse teknikker, men da de ikke opnåede de ønskede resultater tilstrækkeligt hurtigt, ser det ud til, at pendulet svingede til den modsatte side, og det resulterede i ukontrolleret lidenskab og sexorgier.

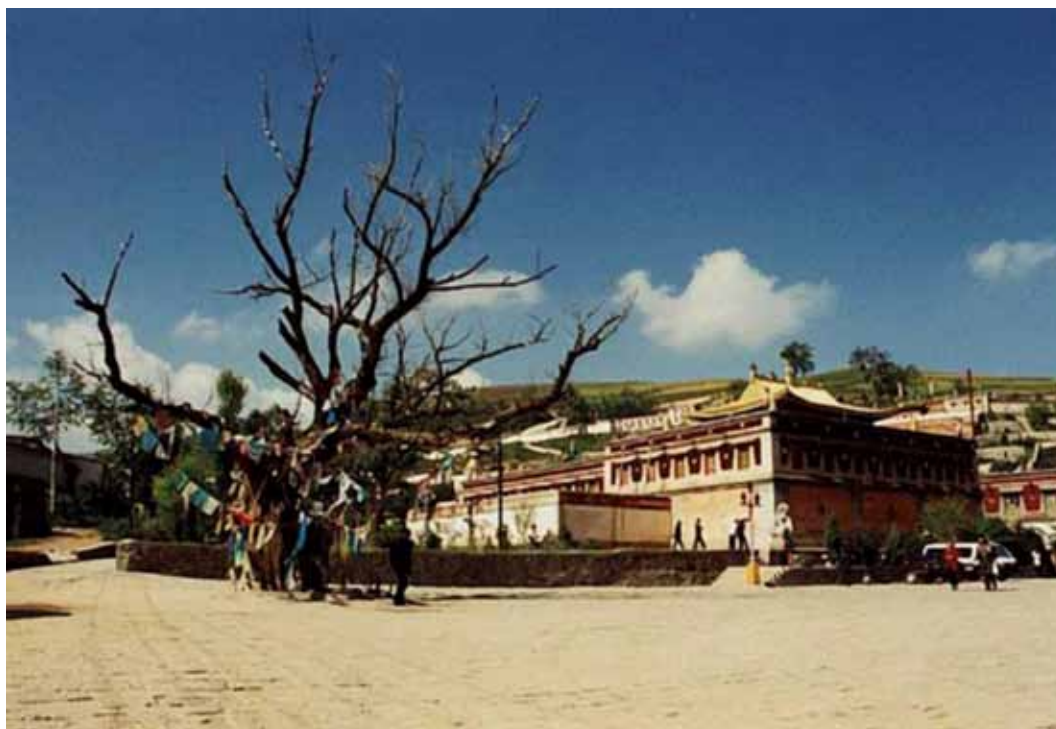
Ved at nedsætte åndingsantallet kan man ifølge Philangi Dasa nå syv forskellige udviklingsgrader:

1. Ved et åndingstal på 7,5 i minuttet kommer man i en tilstand af salighed, som er 1. grad.
2. Ved 6,0 kan man se ind i fremtiden.
3. Ved 5,25 får man et "himmelsk øje" og kan se på afstand.
4. Ved 4,5 er der mulighed for interplanetariske rejser.
5. Ved 2,25 råder man over velstand ved mindste vink.
6. Ved 1,5 ser man ind i andre "himle".
7. Ved 0,75 er den fromme blevet en "levende gud" – den højest opnåelige tilstand, hvor intet længere er umuligt.

Mesteren skal naturligvis ikke forsøge blot at ånde langsomt et enkelt minut eller to, men træne til det bliver en vane – en egenskab. Først når evnen er integreret, kan man skabe resultater. Åndingen kan opøves på fire forskellige måder. Hvis f.eks. åndingstallet er 3 i minuttet, varer hver enkelt ånding 20 sekunder. Man kan nu ånde ind gennem munden i 5 sekunder, og umiddelbart efter ånde ud gennem næsen i 5 sekunder og til sidst holde vejret i 10 sekunder. Man kan også ånde ind i 5 sekunder, holde vejret i 5 sekunder, ånde ud i 5 sekunder og igen holde vejret i 5 sekunder. Desuden kan man ånde ind i 5 sekunder, holde vejret i 10 sekunder og derefter ånde ud i 5 sekunder. Endelig kan man ånde ind i 10 sekunder og ånde ud i lige så lang tid.

### Det levende kundskabstræ

Den første vesterlænding, der besøgte Tibet og beskrev det sagnomspundne land, er sandsynligvis den katolske munk Huc. I 1846 rejste han omkring i landet forklædt som tibetansk præst. I sin beretning giver Huc blandt andet en beskrivelse af det såkaldte ss'Ku'bum-træ, som han studerede ved Kounboum-klosteret. Det er det "*Kundskabens træ*", som omtales i *Det Gamle Testamente*.<sup>2</sup> ss'Ku'bum-træet har 10.000 blade. På hvert blad findes – ifølge Huc – et velformet tibetansk skrifttegn eller bogstav. Huc troede først, at det hele var et bedrag, men selv efter grundige studier og analyser af bladene kunne han ikke finde tegn på, at det drejede sig om et falskneri. Træet så ud til at være meget gammelt, og tre mennesker ville sandsynligvis ikke være i stand til at nå omkring stammen med strakte arme. Om sommeren bærer træet røde, smukke og velduftende blomster. Bogstaverne er så velformede, at de kan måle sig med et trykkeris. Når et blad falder af, vokser der et nyt frem med samme bogstav, som dog ikke er fuldt færdigt når bladet er ungt. Bogstaverne på dette kundskabstræ skal – hvis de arrangeres på den rigtige måde – kunne give oplysninger om, hvordan Jorden og Universet blev skabt.



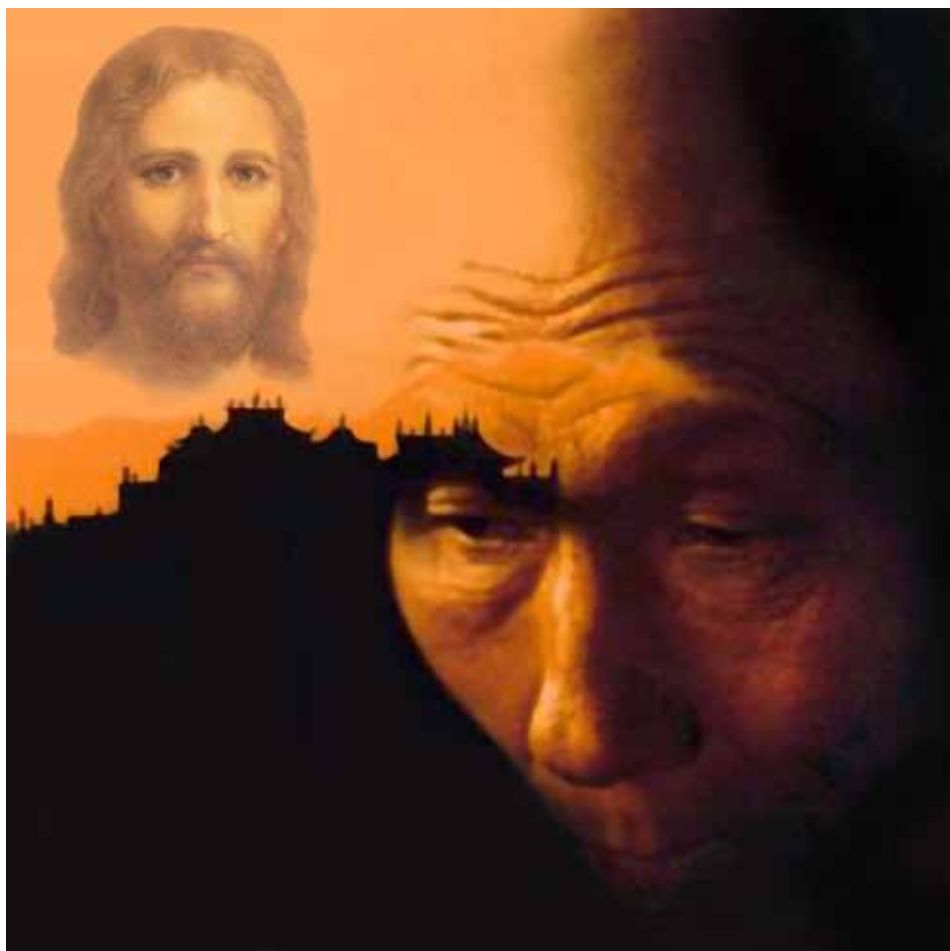
*Kounboum-klosteret*

Henry Kjellson oplyser, at han desuden har læst en beretning fra en engelsk rejsende, som tvivlede på Hucs oplysninger om ss'Ku'bum-træets løv og selv besøgte Kounboum-klosteret. Han blev helt overbevist om oplysningernes ægthed og lavede skitser af en del blade. Bladenes form svarede til birketræets blade, og deres størrelse var omtrent den samme.

I Kounboum-klosteret levede 4.000 munke. Huc var romersk-katolsk munk, som var blevet sendt til Tibet som missionær. På grund af sin rejseberetning og sin manglende succes med at omvende tibetanerne, og fordi han påstod, at de tibetanske munke faktisk var et gudhengivent folk, og at han ville ønske, at de vesterlandske kristne befandt sig på samme niveau af godhed og kærlighed, blev han afsat af paven.

---

2 1. Mosebog 2:17



### **På samme niveau som Jesus**

Huc fortalte også, at de tibetanske lamapræster kunne skabe hvert eneste af de fænomener, som Jesus skabte ifølge det Ny Testamente. Det er trods alt ikke så overraskende. I *Aquarian Gospel – Vandbærerevangeliet* – tales der om alle de rejser, Jesus foretog i den periode, hvor de hellige skrifter intet oplyser om hans liv – dvs. fra 12-års alderen, hvor man finder ham i templet til 30-års alderen, hvor Jesus igen viste sig i Palæstina. Rejserne gik blandt andet til Indien, hvor Jesus studerede Buddhas lære, og til Tibet, hvor han også studerede forskellige religioner. Det er derfor ikke mærkeligt, hvorfor der findes 40 paralleller mellem begivenheder i Jesu liv og Buddhas liv. Buddha levede trods alt 600 år før Jesus. Disse dobbelte udtryk for mystiske eller magiske begivenheder – dels de, som Jesus udførte, dels de, som Huc og Spalding omtaler – kan måske forklares ved, at Jesus under sine studier i Tibet havde nået den højeste grad og var blevet en "levende gud".

### **Kroppen som brændeovn**

Alexandra David-Neel har skrevet flere bøger om sine oplevelser i Tibet.<sup>3</sup> Den første udkom i 1927 og handlede om hendes rejse til Lhasa, som blev foretaget i 1911. Hun havde rejst meget i Indien, Japan, Korea og Kina. Et par gange rejste hun omkring i Tibet. Selv bekender hun sig til den buddhistiske lære. Hun taler perfekt tibetansk og behersker flere tibetanske dialekter. Hun var klar over, at hun, hvis hun ville gøre fremskridt i Tibet, var nødt til at beherske sproget. Da hun i 1911 begav sig til Lhasa, rejste hun sammen med en tibetansk fører, en lamaistisk munk, som hed Yongden, og som senere blev hendes adoptivsøn.

---

<sup>3</sup> *Mysteries and Magic in Tibet, Initiations and Initiates in Tibet* m.fl.



*Alexandra David-Neel og Yongden*

Da hun efter denne rejse forlod Tibet og kom til Gyangtse, blev det europæiske vagtmandskab forbavset over at finde en tibetaner, der talte engelsk. Hun var flere gange tæt på at blive afsløret, eksempelvis da hun ved en ceremoni måtte lægge sin hovedbeklædning, og dermed kom hendes lyse hår til syne. Hun blev heldigvis antaget for at være en kvinde fra en fjern vestlig egn af Tibet, hvor den lyse hårfarve forekom hos befolkningen. Men det var uden tvivl hendes kendskab til sproget, der reddede hende både ved denne og flere andre lejligheder.

Hun havde gennemgået flere grader og var helt fortrolig med en stor del af tibetanernes mystik og riter. Hun havde praktiseret OM-åndingen og var blevet indviet. Hun fortæller bl.a. om tibetanernes evne til at holde kroppen varm under stærk kulde. Hun havde set tibetanere sidde nøgne og ubevægelige i sneen i meditation, mens den uhyggeligt kolde vinterblæst peb og bed omkring dem. Hun havde set indviede, som midt om vinteren badede i det fri, og mange, som tørrede adskillige tøjstykker, der var blevet dyppet i iskoldt vand, direkte på kroppen. Vandet dampede fra tøjstykkerne, som om de blev tørret på en varmeovn.

Hun praktiserede selv denne metode under to læreres vejledning, og gennem fem måneder af den koldeste periode bar hun kun en enkel, tynd bomuldsklædning. Den supplerende træning, der krævedes, ville dog komme til at tage for meget af hendes tid og styrke, og derfor gik hun igen over til at bruge varmt tøj og lune sig ved ilden.



Under en rejse til Lhasa, som netop foregik i den koldeste tid, var det brænde, som var blevet samlet til det natlige lejrbrål, blevet umuligt at antænde, og fyrtøjet og fyrsvampen var blevet fugtige. Yongden (billedet) sagde til hende, at fordi hun var indviet, skulle hun bare opvarme sin krop og ikke tænke på ham – han klarede sig. Hun besluttede derfor at gå en middelvej. Hun samlede brændet og optændingsmaterialet tæt omkring sig med flinten og fyrsvampen under klæderne på den bare krop og begyndte sin meditation. Efter en tid var det som om, der var flammer og varme omkring hende. Brænde, fyrtøj og fyrsvamp tørrede, og bagefter var det nemt for hende at få tændt et brål. Hun påstod, at selv Yongden trods alt var både imponeret og overrasket.

### **OM-åndings teknikken**

Hun beskriver OM-åndingen, der praktiseres i de forskellige klostre i mange varianter. Den gennemgående bøn under åndingen er "OM-MANI-PADME-HUM", som gentages det antal gange. Det er

nødvendigt for at holde en bestemt åndedrætsrytme. Under træning benyttes en slags rosenkrans.

Hun besøgte også Kounboum-klosteret, som tidligere var blevet besøgt af munken Huc. Det interessante træ var nu omgivet af en 12-15 meter høj bygning. Blade, der faldt fra træet, blev samlet op og uddelt til pilgrimme. Kounboum ligger i distriktet Amdo eller Chamdo nær grænsen til Kina, og folk fra den nærliggende kinesiske Kansu-provins forsikrede hende, at de på to af de endnu eksisterende ss'Ku'bum-træer havde læst ordene "OM-MANI-PADME-HUM"

Alexandra David-Neel bruger en del plads på at beskrive munkenes hårde uddannelse, der nogle gange gør dem vanvittige og af og til medfører døden. Når en mester f.eks. gennem tre år har opholdt sig i et totalt mørkt rum, hvor ikke den mindste lysstråle kan slippe ind, kan det tage ham flere måneder at vænne sig til lyset igen. Man begynder med at lade ham se lys gennem et millimeterstort hul i en uges tid. Derefter udvides hullet gradvist. Hun fortæller også om budbringerne, der løber under hypnotisk påvirkning. Herom senere.

### **Mystiske begivenheder**

Disse oplysninger om tibetanernes evne til at udføre for vesterlændinge uforklarlige ting, er taget med for at læseren kan være forberedt, når der nu skal fortælles om mystiske eller magiske begivenheder, som en svensker har oplevet i Tibet. Hans navn er Jarl, og han har set og filmet, hvordan store og voldsomt tunge sten løftes ved hjælp af lydinstrumenter.

Jarl og Henry Kjellson havde mødt hinanden tidligere, for Jarl var tidligere flyveentusiast. Efter at tre personer i hans familie havde mistet livet som piloter, opgav Jarl flyvningen og begyndte at studere medicin. Jarls slægt er meget gammel, og inden for den findes der stadigvæk en del gamle privilegier, som kan føres direkte tilbage til Sveriges ældste love. De ældste dele af familiearkivet er skrevet dels med runeskrift, dels på oldlatin, og den dag i dag er det en familietradition, at børnene i 7-års alderen skal lære runeskrift.

Under sine medicinske studier gik Jarl på universitetet i Oxford. Her blev han gode venner med en tibetansk studiekammerat, og de talte meget om klosterlivet i Tibet. Tibetaneren var munk og – som det senere viste sig – af meget høj rang. Under en rejse til Egypten, hvor Jarl skulle studere bestemte forhold i den øvre Nildal, blev han standset i Alexandria og fik at vide, at et særfly med opvarmede motorer ventede på ham. Tre tibetanere førte den protesterende Jarl til det ventende fly. På hans spørgsmål om, hvad meningen var, svarede de blot, at deres herre ventede ham.



### **Det mystiske sendebud fra Tibet**

I maskinen ventede en respektindgydende og kostbart klædt gammel tibetaner, som dybt bukkende overrakte Jarl et smukt udskåret elfenbensetui, der indeholdt en brevrulle fra hans tibetanske ven. I brevet mindede vennen ham om deres venskab og bad ham indtrængende om at følge med klosterets sendebud. Grunden var, stod der, at en meget gammel mand havde akut behov for lægehjælp, og at denne gamle mand var den eneste nulevende, der kunne levere håndgribelige beviser for en del af de oplysninger, som Jarl havde tvivlet så stærkt på under studietiden i England. Klosteret ville stille hele sin åndelige og verdslige magt til Jarls disposition, for at gøre hans rejse så behagelig og videnskabeligt værdifuld som mulig. Det er meget sjældent, at en yngre og endnu ukendt naturforsker får den slags tilbud.

Efter hurtigt at have indhentet telefonisk tilladelse fra lederen af den institution, der havde bevilget hans rejse til Egypten, tog Jarl af sted på den lange rejse til Tibet. Det, der især fik ham til at bestemme sig, var det ubegribelige, at nogen kunne vide, at han ville komme til Egypten netop på dette tidspunkt, for rejsen var blevet besluttet kun to dage før, han forlod Londons lufthavn. Og hvis han havde ønsket

at underrette nogen i Tibet om rejsen, havde hverken breve eller telegrammer haft mulighed for at nå modtageren tidligt nok – også selvom det havde været muligt at finde en pålidelig budbringer, der kunne bringe det over bjergene. De få breve, han tidligere havde sendt til sin ven, var blevet afsendt i tre eksemplarer via henholdsvis Darjeeling, Kathmandu og Punakha, og efter svarene at dømme tog det måneder for brevene at nå frem.



Men han indledte rejsen, og han kom til Calcutta. Ved landingen stod en bilkaravane klar til at føre ham nordpå. Karavanen nåede langt om længe Sikkim på Himalayas sydskråning, og herfra fortsatte man videre – først med en æsel- og senere med en yakokse-karavane (og det gav Jarl mulighed for at prøve yak-ridning), indtil karavanen nåede et kloster i et dalstrøg sydvest for Lhasa. I dette kloster var kammeraten fra Oxford den øverste leder. Han tilhørte den gule munkeorden og havde nået den 7. eller højeste grad. De, der har nået denne grad, kaldes – som tidligere nævnt – *"levende gud"*.

Alexandra David-Neel fortæller, at den gule orden, der kan kendes på deres gule hætter, er en reformeret forgrening af den oprindelige røde orden, som bærer røde hætter. Gulhætterne går yderst forsigtigt frem i deres udvikling af metapsyriske kræfter, mens rødhætterne går den direkte og langt farligere vej.

### **Ven med en "levende gud"**

Fra Jarl hørte Henry Kjellson de mest overraskende beretninger om tibetanernes evner – evner som de, det er lykkedes at trænge ind i det inderste af landets sjæl, har bekræftet, og som kort er beskrevet i de foregående afsnit. Men Jarl var faktisk den første, som fik et mere håndgribeligt overblik over de fænomener, som man tidligere kun havde hørt og læst om. Linauer havde absolut givet en levende beskrivelse af sine oplevelser, men man kunne ikke ud fra hans beretning få andre forklaringer end dem, man kunne få via parapsykologien. Fordi Jarls ven havde nået den højeste grad, der opnås gennem et åndingstal, der ligger under ét i minuttet, var venen en „levende gud“. Det var derfor ikke vanskeligt for ham at arrangere Jarls rejse og i tankerne følge ham på rejsen og gribe ind i den.



Jarl fik lejlighed til at se mange beviser på tibetanernes magiske evner. Men Jarl er i kraft af sin opdragelse og uddannelse en udpræget skeptiker og særdeles vanskelig at overbevise. Han har klart sagt:

*"Hvis en ting, et forhold eller en begivenhed ikke kan forklares ud fra kendte, naturvidenskabelige kendsgerninger og love, ønsker jeg at vente med at tage stilling, indtil naturvidenskaben har verificeret dem. Indtil da må det uforklarlige for min skyld gerne placeres under rubrikken "overnaturligt", men jeg er overbevist om, at det vil vise sig at høre til naturens love – måske nogle, som endnu ikke kendes. Studiet af mennesket og menneskets åndelige muligheder halter langt bag efter teknikken, især i Vesten."*

### **Tv-billeder uden Tv**

Jarl fik blandt andet at se, hvordan en af munkene i en kælder med mørke, polerede vægge under klosteret hensatte sig selv i dyb trance og derunder på en af væggene, der var cirka 2x2 meter, skabte et levende Tv-lignende billede i farver. Billederne viste til Jarls overraskelse glimt fra hans egen rejse: Hvordan han i Alexandria blev standset af en tolder og modvilligt og protesterende forlod det fly, han lige var kommet ind med, og herefter blev ført til et andet. Og hvordan han – stadig under protest – steg ind i dette fly, osv.



### Hurtigløb under hypnose

Jarl omtalte også klostrenes løbende budbringere, som både Alexandra David-Neel og Sven Hedin<sup>4</sup> har fortalt om. Det er muskuløse næsten nøgne mænd med store brystkasser, som løber utroligt hurtigt af sted i en hypnotisk tilstand til det fastsatte mål. De har en særlig slags klokke om håndleddet. De bærer en speciel turban, og en lang gul vimpel flagrer efter dem. Det er under dødsstraf forbudt at lægge hindringer i vejen for budbringeren, der løber direkte i retning af målet. Hvis en teltlejr ligger på hans rute, må den flyttes, for løberen kan ikke vige udenom. Løberens fart overgår alt, hvad vesterlandske sportsstjerner kan præstere. Når han kommer til sit mål, afløses han af en ny løber, der sættes i gang ved hjælp af et højt råb fra en præst. Den første løber synker sammen og falder i en dyb hypnotisk søvn, mens budskabet, der opbevares i et hylster af ben eller horn, gives videre til den næste løber. Den første bliver, når han er styrtet om, rullet ind i tykke tæpper, får mad og yak-mælk og sover derefter 12 timer i træk. Disse præstationer forudsætter træning og atter træning, delvis under hypnose. Hjerteslaget er ved afslutningen af løbet oppe på 140 i minuttet, men falder meget hurtigt til de normale ca. 70 slag.

Det kan være interessant at sammenligne denne information med det Alexandra David-Neel siger om disse løbere, som hun havde lejlighed til at iagttage ved tre forskellige lejligheder. Ved den ene lejlighed arbejdede hendes rejseselskab sig langsomt frem over en græsbevokset højslette, da hun fik øje på en sort prik langt borte. Den kom nærmere og nærmere, og hun kunne iagttage den i sin kikkert. En af munkene, som lånte kikkerten, meddelte, at det var en "lung-gom-pa", dvs. en hurtigt løbende budbringer. Da hun udtrykte ønske om at møde denne og tale med ham, sagde munken: *"Du må hverken opholde eller tiltale denne lama. Det ville betyde den visse død for ham, for budbringerlamaerne må ikke forhindres et eneste øjeblik under deres rejse. Hvis han forlader sin hypnosetilstand på det forkerte tidspunkt, rystes han så kraftigt, at han vil dø af det."*

---

<sup>4</sup> Det tibetanske äfventyret

Om hans bevægelse fremad siger Alexandra David-Neel: *"Lamaen løb ikke, men løftede sig øjensynligt ved hvert skridt fra jorden og fløj af sted som en elastisk hoppende kugle. I højre hånd holdt han en ritualkniv, som han bevægede let. Det så faktisk ud, som om dolken blev benyttet som en stav, som han satte af med for hvert skridt, på trods af at dolkens spids var langt fra jordoverfladen. Mine tjenere kastede sig på jorden uden at se op, da lamaen passerede. Han fortsatte sin hurtige rejse, som om han intet havde set. Selskabet var på hesteryg, og derfor befalede David-Neel folkene straks at sidde op og følge efter ham – dog uden at forsøge at indhente ham. David-Neel og hendes adoptivsøn kunne følge ham i kikkerten. Da de havde fulgt efter ham ca. 3 km, forlod lamaen stien, klatrede op ad nogle stejle klippefremspring og forsvandt i en kløft. Derefter kunne man ikke følge ham længere."*



### **Hvordan løfter tibetanerne tunge stenblokke?**

Det mest interessante var helt sikkert at sidde og lytte til Jarls fortælling om den måde, tibetanerne løftede tonstunge sten højt op i luften. Det var muligt at stille spørgsmål og få svar på alle detaljer, som var nødvendige, hvis man evt. skulle kunne give en logisk og sammenhængende forklaring på fænomenet og ikke bare behøvede at acceptere det som et parapsykisk fænomen.

Ved klostret lå en eng, der svagt skrånende førte ned til den forbiløbende flod, og mod nordvest rejste der sig høje bjerge. Højt oppe på klippevæggen – cirka 250 m fra jordoverfladen – var der en grotteagtig hulning, og foran grottens åbning var man ved at bygge en barriere eller mur. De munke, der arbejdede deroppe, kunne ikke komme op ad den stejle klippevæg, men blev hejset ned til deres arbejdssted med tove fra klippetoppen, der lå cirka 40 m over grotten. Toppen kunne nås ad anden vej. Til den eng, der lå nedenfor, blev store stenblokke slæbt frem. Siderne på blokkene var cirka 1,5 m, og de var cirka 1 m høje. De lå på en slags "slæder", der blev trukket af yakokser. Hvor de store blokke blev udhugget eller hvordan, vidste Jarl ikke.

Midt på engen – et par hundrede meter fra foden af den stejle klippevæg – var der en horisontal plansleben klippeflade, hvori man havde udhugget en skålformet fordybning. Den var cirka 1 m i diameter og 15 cm dyb. På den planslebne flade, tværs over den skålformede fordybning, placerede munkene en stenblok, der skulle løftes eller rettere slynges 250 m op til klippeafsatsen foran grotteåbningen. Hver gang en stenblok landede deroppe, hørtes et kraftigt bump, og skærver og grus føg omkring blokken. En del blokke knustes, og munkene deroppe fjernede så resterne ved at vælte dem ned ad bjergvæggen. Man kunne løfte fem til seks blokke i timen. Jarl overværede hvordan 5-6 blokke blev løftet, og han filmede to transportkast. Inde i klosteret kunne Jarl, efter at han havde set det hele, med mellemrum høre den dumpe lyd fra klippeblokkene, når de landede på afsatsen. Først var han 100% overbevist om, at det han havde set, skyldtes dygtig massehypnose, men da film, han havde optaget, beviste, at det *ikke* var tilfældet.

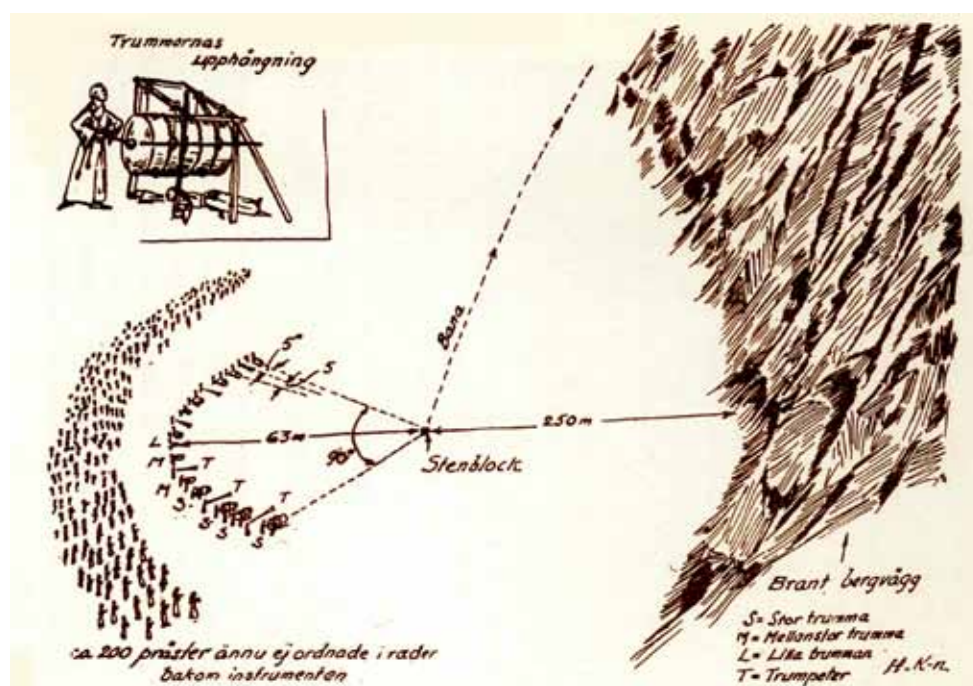


Fig 1

## Opstillingen

I en afstand på 63 m fra den centrale skålformede fordybning med den klippeblok, der hvilede på den (se fig. 1) var der opstillet instrumenter i et cirkelafrnit, der dækkede 90 grader. Der var 19 instrumenter, og alle var anbragt med 5 graders indbyrdes afstand inden for cirkelafrnittet. Alle instrumenterne befandt sig altså i en afstand af 63 m fra stenblokken. Radius i cirkelafrnittet blev omhyggeligt opmålt ved hjælp af et læderbånd med knuder. Instrumenterne bestod af 13 trommer og 6 trompeter. 8 trommer var store, 4 mellemstore og en enkelt meget lille. Trompeterne havde alle samme størrelse og form. Alle trommerne var ca. 1½ gange så lange som deres diameter. I den ene ende var de forsynet med en bund, mens de var åbne i den anden ende. Alle instrumenterne var anbragt med den åbne ende rettet lige mod den stenblok, der var anbragt i cirkelens midtpunkt.

Regnet fra den ene yderkant til midten var grupperingen i afsnittet sådan: Først 1 stor tromme, så 1 trompet, derpå 2 store trommer og 1 trompet, derefter 1 stor og 1 mellemstor tromme, så igen 1 trompet og endelig 1 mellemstor tromme og den lille tromme. Denne sidste var placeret midt i afsnittet, og placeringen af instrumenterne på begge sider af denne midtertromme var symmetrisk.

De store trommer var ca. 1 m i diameter og 1½ m lange. De mellemstore trommer var ca. 0,7 m i diameter og 1 m lange. Den lille tromme var kun 20 cm i diameter og 30 cm lang.

De store og mellemstore trommer var hver for sig ophængt i to galger. Til dette formål var trommerne forsynet med fire øskener, to på hver side, hvorfra læderremme løb op til galgernes tværribbe foroven. Gennem den ene sides øskener løb en sigtestang, sådan at trommens munding kunne rettes nøjagtigt ind mod stenblokken. Da trommerne var temmelig tunge (de bestod af 3 mm-plader i 5 sektioner med ca. 7 mm tykke samlinger og vejede omkring 150 kg), måtte man, for at rette dem ind og for at kunne bevare sigtet mod stenblokken når den løftede sig, flytte den bageste galges ben tilbage. Galgerne kom herved til at hælde stærkere og stærkere, og det samme gjaldt trommerne, idet deres bageste ophængningspunkt sænkedes mod jorden. (Se billedet i fig. 1).

Trommernes bund så ud til at være af metal, og der blev slået på dem med store, tunge køller. Køllernes hoveder var beklædt med skind. Skafterne var ca. 0,75 m lange. Slagene ved hver tromme blev udført af to præster, der slog skiftevis. Takten var først to slag i minuttet, men øgedes hurtigt så meget, at Jarl ikke kunne følge med. Den mindste tromme gav en skinger lyd, som skar ubehageligt i ørene. Det var tydeligvis en signaltromme, der angav takten, for dens lyd skar gennem al larmen, når både trommer og trompeter var i gang.



*Fig. 2*

Trompeterne var 3,12 m lange. Deres tragtåbning havde en diameter på ca. 30 cm. Trompeterne bestod af 5 sektioner, der kunne skydes sammen som et teleskop. Sektionerne var længere, jo smallere deres diameter var. For Jarl så det ud til, at deres dimensioner var sådan, at hver sektion fik samme volumen. Også trompeterne, de såkaldte "ragdonger" (se fig. 2) hvilede på særlige stativer, så de kunne indstilles, sådan at de kunne følge klippeblokken i dens bane.



### **Akkompagneret af mantrisk sang**

Bag ved instrumenterne var der opstillet et par hundrede præster, og bag hvert instrument stod en række på 8 muligvis 12 personer, næsten ligesom egerne i et hjul, der havde sin aksel i stenblokken. Dog var der en bemærkelsesværdig undtagelse, for skråt bag ved den lille midtertromme var der kun en højerestående præst foruden Jarl selv, mens Jarl optog den første film. Præsterne, der næsten overdøvedes af den forfærdelige larm fra instrumenterne, sang eller råbte en monoton remse, måske et mantra eller en besværgelse. Om disse ekstra præster var til stede for at give hele foretagendet et religiøst præg, eller om de faktisk hjalp til med en slags parapsykisk kraftkoncentration, eller om de var med for at lære eller afløse de præster, som efterhånden blev trætte, var Jarl ikke klar over.

Når arbejdet med at blæse i trompeterne og slå på trommerne begyndte, varede det mindst 4 minutter, før der skete noget. Det tog så lang tid, at Jarl blev nervøs for, at han ikke havde film nok til at filme hele forløbet. Men derefter, og alt efter som slagtakten øgedes og intensiveredes, løftede stenblokken sig langsomt og begyndte at vugge fra side til side, hvorefter den steg op, idet dens hastighed accelererede. Blokken skulle tilbagelægge 400-500 m, før den nåede sit bestemmelsessted, og selve løftet op til nedslagsstedet varede godt halvdelen af den tid, der blev brugt til at sætte stenen i bevægelse.

Den første filmoptagelse blev foretaget fra et sted bag ved midtertrommen. Jarl bemærkede, at fra denne position så banen ud til at tage en lige bevægelse opad, og derfor optog han en film til denne gang lige fra siden – dvs. vinkelret på stenblokkens bane. Jarl fik derved et billede, der viste en tydelig parabelform (krum bane) hos kaste- eller løftebanen. Løftet foregik i nordøstlig retning. Der var fuldstændigt vindstille, og luften var kølig og noget tør.

## Forsøg på at give en teknisk forklaring



### Spekulationer

Trompeterne, trommerne og den store forsamling af præster giver som nævnt hele begivenhedsforløbet et religiøst præg. Man vil sandsynligvis kunne afvise forklaringen på flere forskellige måder. Eksempelvis kan hele historien være opdigtet, men dette argument kan imødegås ved at påpege, at andre personer har set og observeret tilsvarende fænomener. Og Henry Kjellson pointerer, at de, der kender Jarl, ikke vil sætte spørgsmålstegn ved hans beretning – og det gjorde han heller ikke selv.

Man vil også kunne afvise det hele ved ganske enkelt at acceptere, at tibetanerne har udviklet deres parapsyriske kræfter så meget, at de kan udrette det tilsyneladende utrolige. Den store mængde præster eller munke, der var til stede, har sikkert været nødvendig for at opbygge og understøtte de parapsyriske kræfter. Men hvis der blev brugt parapsyriske kræfter, havde de mange instrumenter været overflødige. Tavs meditation ville have været tilstrækkelig.

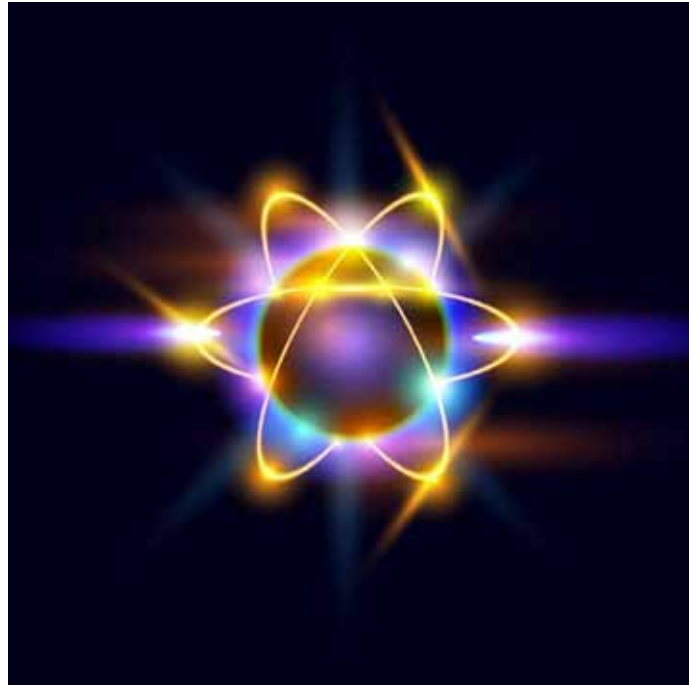
Man kan også mene, at der sikkert blev anvendt hypnose. Men hypnose kan ikke have påvirket filmen, og ifølge Jarl giver filmen derfor et bevis på, at der ikke er tale om et hypnosefænomen. Flere andre tibet-rejsende har også selv troet, at det, de så, var hypnoseobservationer, men senere forlod de denne opfattelse, for de kunne konstatere, at det, de havde set, fortsatte med at eksistere og fænomenet kunne studeres i situationer, hvor enhver tanke om hypnose var udelukket. Jarls egne observationer af, at der inde i klosteret kunne høres bumpene af blokkene, der landede på klippeafsatsen, tyder jo ikke på hypnose. Hvilken glæde kan munkene i øvrigt have af en mur, som blot er et hypnotisk fænomen?

### Materialet hemmeligstemples

Det er givetvis en stor mangel ved beretningen, nemlig at Jarls rapport og film ikke er tilgængelige for studier. Da Jarl vendte tilbage fra sin rejse og havde aflagt rapport til den institution, der havde givet bevilling til hans planlagte medicinske undersøgelser i Egypten, blev materialet hemmeligstempelt, og materialet er endnu ikke frigivet.

### Sådan ophæves tyngdekraften

Det er muligt at analysere fænomenet med udgangspunkt i de foreliggende oplysninger. Det er tydeligt, at et af de midler, der blev benyttet, var *lydbølger*. Det er i overensstemmelse med Linauers oplysninger om, at tibetanerne kunne modvirke og ophæve tyngdekraften ved hjælp af lydbølger. Også Spalding og Hue har fortalt om denne teknik.



Man kan tænke sig, at tyngden hos et stof kan ophæves ved, at bevægelserne i atomkernen vendes, ændres eller desorienteres. Hermed skulle tyngden kunne holde op at påvirke det aktuelle stof. Hvordan en sådan forandring af atomkernens indre foregår, har man imidlertid indtil videre ikke kendskab til. Men hvis stenblokken mister hele sin tyngde, vil løftebanen sikkert blive lodret, og derfor skal den på et eller andet tidspunkt påvirkes fra siden af en eller anden vandret kraft. Jarl oplyser imidlertid, at banen var en tydelig parabelbane (krum bane), og i derfor har tyngdekraften haft en finger med i spillet. Så vidt man kan se *ophæves* tyngden derfor ikke, i den forstand at stenblokkene bliver vægtløse. Og ved en bestemt højde har det været nødvendigt, at de genvandt deres tyngde, for flere af blokkene blev som nævnt knust med stor kraft, når de landede på klippeafsatsen.

### Er løftet ved hjælp af luftundertryk?

Hvilke andre muligheder findes der? Ja, man kunne f.eks. skabe et *vakuum* oven over stenblokken ved at sætte luften i bevægelse og skabe en kontrolleret lufthvirvel eller en såkaldt *skypumpe*. En skypumpe, der bevæger sig hen over en skov, kan rykke træerne op, og hele huse kan flyttes eller knuses. I en skypumpe over havet suges vandet op i vakuumkernen til meget stor højde.

Spørgsmålet bliver nu, om man kan skabe og dirigere en kunstig skypumpe. Henry Kjellson mener, at tibetanerne kan, og at fænomenet med at løfte stenblokke ved hjælp af lydbølger kan forklares mekanisk. Under de forsøg, som Jarl overværede, var der vindstille, og det letter styringen. Instrumenterne stod i en kvartcirkel rundt om det centrum, hvor stenen befandt sig, og hvor skypumpen skulle skabes. Takket være sigtestokkenes placering på trommernes ene side kom lydkanonerne til at pege ganske lidt forbi stenens centrum, og det fremmede hvirveldannelsen.

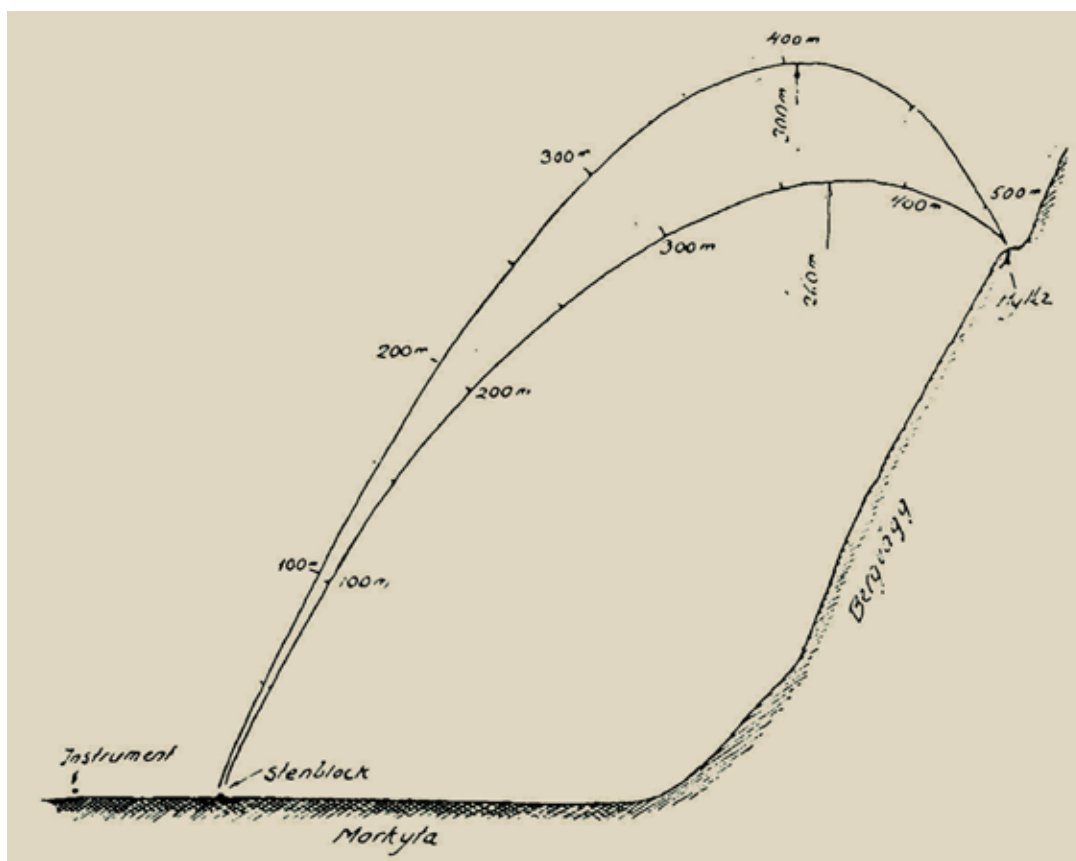


Fig. 3

### Vakuum og vægt

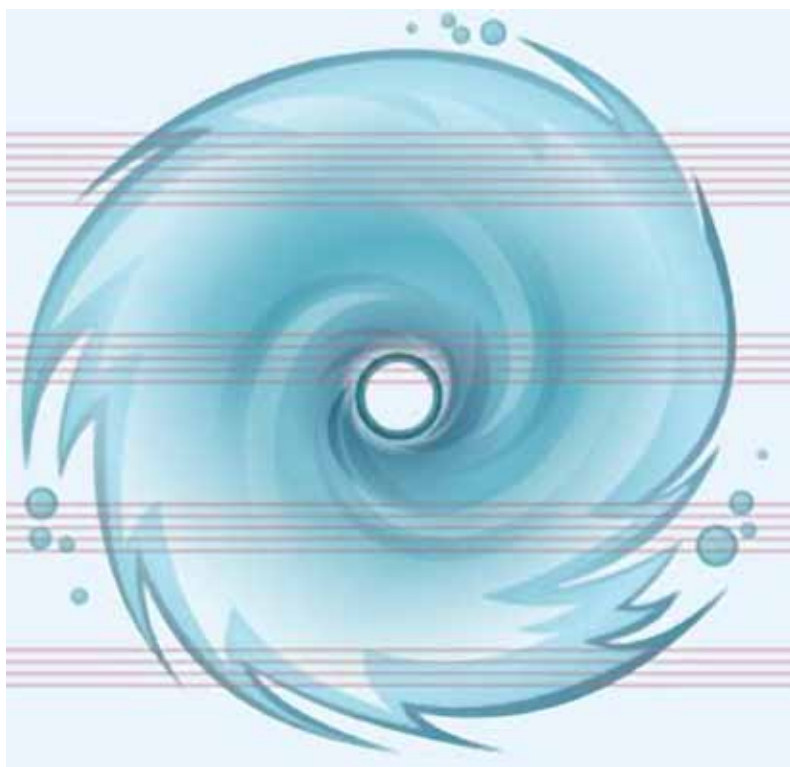
Hvad er de øvrige betingelser for at kunne løfte stenblokke ved hjælp af luftundertryk? I den højde, hvor klosteret lå (ca. 3.000 m), er lufttrykket ca. 0,7 af trykket ved havets overflade. På stenblokkens overside (1,5 m i kvadrat eller 2,25 kvadratmeter) kan man ved fuldt vakuum skabe et sug på 15.700 kg. En granitblok af denne størrelse vejer ca. 6.300 kg. Man råder derfor over en kraft, som er mere end dobbelt så stor som stenens vægt. Hvor meget af denne overskudskraft har man eventuelt benyttet sig af? Hvis kastebanen svarer til én af de baner, der er skitseret i fig. 3, (hvilken af de to er ligegyldigt), og tiden fra punktet C til afsatsen D sættes til tre minutter – alt sammen ifølge Jarls oplysninger – så behøver man kun at arbejde med en acceleration på  $\frac{1}{2} g$ . Ved  $\frac{1}{2} g$  må den løftende kraft være 9.450 kg, og man kan derfor nøjes med et vakuum på 0,6. Der er ikke behov for et fuldstændigt vakuum – bare omkring halvdelen vil være tilstrækkeligt for at give stenen den ønskede kastebane. Sandsynligvis er muligheden for at løfte stenen afhængig af dens tykkelse. Gør man stenen mere end 1 m tyk, bliver den med samme overfladeareal tungere og kræver en større vakuumgrad. Da man af praktiske grunde ikke kan arbejde med alt for stort vakuum, ser det ud til, at tibetanerne har fundet frem til de passende dimensioner for den transporthøjde, det drejede sig om.

For at skabe et nødvendigt vakuum må en bestemt luftmængde sættes i cirkulerende bevægelse. Det kan tænkes, at man fra trommerne og trompeterne kan opnå den nødvendige cirkulations- eller hvirvelbevægelse. Henry Kjellson betragtede instrumenterne som lyd- eller hvirvelkanoner. En hvirvel skabt af en hvirvelkanon kan under visse betingelser stabiliseres og dirigeres mod et bestemt mål. For den interesserede skal hvirvelteorien og dens teknik kort forklares.

## Hvirvelkanonen

Henry Kjellson fortæller, at under Anden Verdenskrigs første stadier blev det sagt, at tyskerne var ved at afprøve hvirvelkanoner, dvs. et våben, hvor energien var samlet til en lufthvirvel, som slyngedes mod sit mål. Når hvirvlen ramte målet, blev dens samlede energi udløst med ødelæggende virkning. Henry Kjellson foreslog, at man skulle foretage forsøg med indretningen for at konstatere, om den havde nogen fremtid for sig. Forsøgene viste, at det ikke var tilfældet. Grunden var, at hastigheden i baneretningen var alt for lille – kun en brøkdel af lydens hastighed.

I naturen kan man undertiden se, hvordan hvirvelringe dannes. En cigaretryger kan blæse røgen ud og forme den til ringe. Ved fabriksskorstene og damplokomotiver kan man nogle gange se, hvordan røgen fra skorstenen bliver til en røgring.



Ved de forsøg, Henry Kjellson var med til, gjaldt det først om med sikkerhed at kunne fremkalde en energi-ring hver gang. Ved hjælp af salmiak-røg kunne ringene gøres synlige. Hvirvelkanonen var ca. 10 cm i diameter, og efter en del forsøg fandt man frem til, hvilken længde, der var nødvendig for med sikkerhed at skabe en ring hver gang. Længden var ca.  $1\frac{1}{2}$  gange diameteren. Dette stemte tilsyneladende overens med de tibetanske trommers forhold mellem længde og diameter. Hvirvelkanonen var lukket i den ene ende og åben i den anden, som var rettet mod målet. Lige inden for den lukkede ende var der anbragt en lille sprængladning, sædvanligvis i form af en tændsats. Tændingen foregik ad elektrisk vej. Når skuddet gik, hørtes der i nogle sekunder en hvinende lyd, hvorefter målskiven blev slået i stykker af hvirvlen, da den nåede sit mål. Hvis en stolpe blev anbragt tæt op til den horisontale hvirvelbane, fik hvirvlen gennem påvirkning fra stolpen – eller mere populært sagt – gennem opbremsning af den ene side af ringen, en afbøjning i sin bane og fortsatte i en ny retning. Den nye retning viste, at stolpen udgjorde banens brydningspunkt, og at brydningen foregik i stolpens retning. Ved lav højde blev hvirvlen efterhånden trukket ned mod jorden, og det ændrede ringplanet fra lodret stilling til vandret, når den ramte jorden. Hvirvlens ringplan var altid vinkelret på bevægelsesbanen.

To hvirvler, der blev udsendt efter hinanden, så ud til ligesom at lege med hinanden. Den forreste hvirvel udvider sig ved påvirkning fra den bageste. Samtidig formindsker den sin hastighed. Den forreste hvirvel påvirker den bageste sådan, at den dels formindsker sin diameter (trækker sig sammen), dels øger sin hastighed. Snart kiler den bageste sig gennem den forreste. Så snart den er kommet igennem, udvider den sig og mindsker sin hastighed, hvorefter den, der nu er bagest, trækker sig sammen, øger sin hastighed og kiler sig gennem den forreste. På denne måde fortsætter de med skiftevis at gå igennem hinanden, indtil energien ebber ud.

De skabte hvirvler kunne ikke få nogen praktisk betydning, fordi deres bevægelse fremad ikke kunne komme over 1/4 af lydens hastighed, og det var i overensstemmelse med Helmholtz' hvirvelteori. Under forsøgene kom hastigheden aldrig over 80 m i sekundet.



### **Sådan skaber naturen en hvirvelstorm**

Naturen skaber nogle gange frygtelig stærke stavhvirvler, og deres kraft kan studeres i de såkaldte skypumper. Helmholtz giver omtrent denne forklaring på en stormcyclons opståen:

Man regner med, at en luftmasse, der for nedsiden har en del, der er opvarmet af Solen, bliver overlejret af en tør, koldere luftmasse, og den oprindelige stabilitet forstyrres. Den opvarmede luft strømmer derefter op, og den opstrømmende luft erstattes med luft, der strømmer ind fra alle sider. På grund af Jordens rotation opstår der derfor en rotation i den tilstrømmende luft. Hvis man antager, at gennembrydningsstedet for den opstrømmende luft befinder sig på 15° nordlig bredde over Atlanten, kan man antage, at en luftmasse fra 7° nordlig bredde i syd til 23° i nord begynder at bevæge sig mod midtpunktet. Jordens vest-østlige rotationshastighed på 7° bredde er 460 m i sekundet og på 23° bredde 426. Luften på sydsiden vil derfor bevæge sig 34 m/sek. hurtigere mod øst end det er tilfældet på nordsiden af midtpunktet

på 15° bredde, og det giver en periferihastighed hos luftmassen på 17 m/sek. Da luftmassen strækker sig fra 7° til 23° nordlig bredde, har den en diameter på 1.700 km eller en radius på 850 km. Ved fortsat rotation vil denne luftmasse blive trukket sammen. Sker sammentrækningen eksempelvis fra 850 til 42,5 km – dvs. ved at diameteren formindskes 20 gange – så øges periferihastigheden tilsvarende, altså fra 17 m/sek. til 340. At luft med denne enorme hastighed får en ødelæggende virkning, er indlysende.

### **Skabes undertrykket på oversiden med en kunstig skypumpe?**

En stavhvirvel, der står vinkelret på jordoverfladen, kan i vindstille ikke opnå nogen bevægelse til siden. Hælder den derimod mod jorden, bevæger den sig i den retning, som den roterende luft i hvirvlen har i den spidse vinkel, hvis ben udgøres af hvirvlen og jordoverfladen. Jo spidsere denne vinkel er – dvs. jo mere hvirvlen hælder mod horisonten – jo større bliver dens sidelæns bevægelseshastighed.



I det tibetanske tilfælde kan det nu tænkes, at vertikale hvirvelringe bevæger sig frem mod stenblokken med retning mod dens hjørner. Når de når blokken, vil hvirvelringene forsøge at vige uden om blokken. Fordi der sendes hvirvler ind fra et 90-graders cirkelafsnit, er det ikke usandsynligt, at luftmassen kommer i rotation og skaber en vertikal hvirvel. Da hvirvlerne fra trommerne når stenen med en hastighed af 80 m/sek., bliver den dannede stavhvirvels middelperiferihastighed 80 m/sek., og det kan tænkes, at massen i rotation får en kerne med vakuum på 1½ m i diameter og en ringtykkelse på 1½ m. I kernen opstår efterhånden det tidligere nævnte vakuum på 0,6 i forhold til lufttrykket rundt om. Ifølge lovene for hvirvler må hvirvlen, som støder mod blokken, fortsætte opefter eller bøje af og opløses mod en grænseoverflade – i dette tilfælde en klippevæg. Fortsætter den opefter, kan den holdes i gang, indtil den når et luftlag med andre betingelser – eller indtil dens energi ebber ud.

### **Virkningsgraden**

Måske har det også interessant at se på virkningsgraden, dvs. på forholdet mellem den udførte arbejdsydelse og den tilførte energi. For alt mekanisk arbejde gælder det, at man ikke kan opnå større ydelser end det, der svarer til mængden af den tilførte energi minus nogle procent til tab ved friktion eller omdannelse. Hvis man kan skabe lige så meget energi, som der tilføres, har man nået det ideal, mange opfindere har forsøgt at realisere, nemlig den såkaldte evighedsmaskine.

Når en stenblok på 6,3 tons løftes 250 m på tre minutter, svarer det til en effekt på 117 hestekræfter. Synligt implicerede i arbejdet var 24 trommeslagere og 6 trompetere – eller i alt 30 mand. Hvis et menneske kortvarigt skaber 0,75 hk, er det en meget god præstation. Forudsætter man, at munkene var i stand til det, får man en samlet effekt hos de arbejdende munke på 22,5 hk. Her stemmer beregningerne altså ikke længere.

Man kan nu spørge, om de omkringstående tilsyneladende ikke-arbejdende munke var arbejdsløse, eller om også de var implicerede og nødvendige til at levere de resterende ca. 100 hk. Når man engang får lejlighed til at se filmen, der blev optaget, vil problemet kunne analyseres mere indgående, end det er muligt ud fra de foreliggende oplysninger.



Det er også tænkeligt, at munkene, der betjente instrumenterne, kunne levere en ekstraordinær kraftpræstation. En løber kan nemlig i løbet af de få sekunder, et 100-meter løb varer, præstere op til 4 hk, og en vægtløfter præsterer ca. 3 hk. Med en sådan kraftindsats frembringer de 30 munke 90-120 hk – eller præcis det, der er nødvendigt.

En yderligere forklaring kunne være, at munkene med deres instrumenter og hvirvelskabende redskaber åbner en slags ventil til en kraftkilde, og så behøver der ikke længere at være overensstemmelse mellem tilført og afgivet energi.

### **Går tibetanernes teknik i glemmebogen?**

Sådan som den politiske situation er i Tibet, hvor kineserne har besat hele landet, er der den allerstørste risiko for, at den viden, der er samlet i de mange forskellige klostre, går tabt for eftertiden.



Kundskaberne, som spænder over de mest forskellige områder inden for såvel parapsykologien og parafysikken, kendes imidlertid kun af nogle få munke, og de er helt ukendte for folkets masser.

Den videnskab, de indviede tibetanere behersker og har udviklet gennem årtusinder, vil besættelsesmagten ikke få del i. Under okkupationen kunne munkenes arbejde ikke videreføres. Det er dømt til undergang. Snart vil de fænomener, som tibetanske munke kunne skabe, være en myte. Man vil da stille samme spørgsmål, som kan stilles angående egypterne:

*Hvordan har en så højtstående kultur kunnet glemmes og tilintetgøres så totalt, at den ikke kunne videreføres?*

### **20.000 bøger og skrifter om metafysik**

Det siges, at der findes omkring 20.000 bøger og skrifter i de tibetanske klostre. Værkerne omhandlende parapsyriske og tekniske problemer, som ingen europæer endnu har haft adgang til at studere. Man havde jo nok håbet på, at det mystiske land Tibet engang ville slå portene op og lade sin visdom strømme til andre nationer. Men nu kan denne mulighed en gang for alle være tilintetgjort, og bøgernes og de indviedes skjulte erfaringer vil fortsat være hemmeligheder.

Jarl bad Henry Kjellson om kraftigt at understrege, at han selv anser sine observationer for yderst utilfredsstillende, dels på grund af utilstrækkelig tid, dels på grund af menneskesindets tilbøjelighed til at lade sig bedrage, bl.a. som følge af hypnose og usædvanlige forhold såsom ophold i stor højde over havet osv. Dertil kommer dårligt apparatur og manglende erfaring i forbindelse med specielle naturforhold. Og den type observationer bør altid foretages af et sammentømret team af forskellige specialister. En stor ulempe var også den meget fjendtlige holdning, som alle tibetanerne viste med undtagelse af hans let europæiserede ven og hans "råd" af

gamle og vise mænd. Det var årsag til, at det var vanskeligt at foretage korrekte videnskabelige observationer. At gøre optegnelser under sådanne forhold var yderst ubehageligt og nogle gange endda farligt.



*Sacsahuamans fæstning*

### **Blev tibetanernes metode anvendt i Egypten og Sydamerika?**

Inden omtalen af tibetanernes metode til at løfte sten ved hjælp af lydbølger afsluttes, skal det understreges, at metoden måske også har været kendt og benyttet af andre forsvundne kulturer. Man ville derved kunne få en forklaring på, hvordan f.eks. inkaernes forfædre bragte stenblokke over ufremkommelige kløfter højt oppe i Andesbjergene. Egnene omkring Titicaca-søen er jo rige på minder om en forhistorisk højkultur. Nord for Cuzco findes fæstningsværker, der stammer fra tiden før inkaerne. Her findes der mure og høje terrasser med stenblokke på 3,9 x 2,1 x 1,5 m. Til Sacsahuamans fæstningsmure er brugt blokke, der vejer 150.000 kg. Da det benyttede materiale ikke findes på stedet, men måtte hentes fra fjerntliggende stenbrud, må blokkene være transporteret mange kilometer over stejle højder og dybe kløfter.

Man ville også kunne få en forklaring på, hvordan Cheops-pyramiden og de øvrige egyptiske pyramider blev bygget, hvis man ser bort fra problemerne om, hvordan de store stenblokke med sider på ca. 1½ m blev hugget ud og slebet glatte. Disse to problemer venter også på at blive løst.

Hvis man går ud fra, at stenene blev løftet op ved hjælp af lydinstrumenter, kan man lave et overslag over den nødvendige tid. Hvis man antager, at stenmassens middelhøjde er 70 m (pyramidens højde er ca. 146 m), og at løftehøjden i det tibetanske eksempel var 250 m, vil antallet af løftede blokke pr. time ved den mindre højde kunne øges. Starttiden på 4-5 minutter – altså den tid det tager for at sætte det hele i gang – vil næppe kunne forkortes, mens transporttiden på 3 minutter må kunne nedsættes til et minut. Antallet af løftede blokke vil dermed kunne øges fra 6 til 8 pr. arbejds hold pr. time. Ved pyramiden ville det være muligt at arbejde med mindst fire hold – et på hver side – og man kommer derfor op på 32 blokke

pr. time. Med løbende afløsning af holdene dag og nat kan der anbringes 750 blokke i døgnet eller 270.000 på et år. Med denne fart ville pyramidens ca. 2,5 millioner stenblokke kunne bringes på plads i løbet af ca. 9 år. Byggetiden for pyramiden anslås højst forskelligt af forskerne. En del har beregnet den til mellem 10 og 20 år – tal som Henry Kjellson selv tidligere har betvivlet stærkt. (Almindeligvis anslås det, at Cheops-pyramiden består af 2,3 millioner blokke.<sup>5</sup>



---

Kildehenvvisning:

Henry Kjellson: *Forsvunden teknik*

Alice A. Bailey: *The destiny of the Nations*

C.W. Leadbeater: *Astralplanet*

Viola Petitt Neal: *Gennem forhængen*

Geoffrey Keyte: *The Hall of Records and Edgar Cayce*  
*Cairo Times*

Baird Spalding: *Teachings of the Masters of the Far East*

Sven Hedin: *Det tibetanske äfventyret*

---

<sup>5</sup> Se for eksempel I. E. S. Edwards: *Egyptens Pyramider*, s. 87 og 203



VisionsNettet

[www.visionsnettet.dk](http://www.visionsnettet.dk)